

דו"ח על התופעה המדאגה את העובדת: התפשטותה של אופנת

מיסגרת החברתית שלהם ויוזמו הקירה מישי טריתית. המיטרה נכנסה למשק, ולא ברי צעה מעצרים. כמה מבני-המשק נלקחו ל-קירה.

המימצאים שואספו במיטרה היו מדי-הימים. צעירים בני 16 ומבוגרים בשנות השלושים שלהם משתמשים בסמים. אולם חקירת המיטרה ומאמצי ההסברה של שוטרים ואנשי-רפואה, יחד עם מאמצי הקיבוץ עצמו, עזרו. קיבוץ כפר-מנחם כבר התגבר על מגיפת עישון הסמים. עוד יש, כמובן, שמדי פעם מעשנים חשיש, אולם החברה, גם החברה הצעירה, מוקיעה אותם. לעומת קיבוץ כפר-מנחם, החליטו חברי

קצין המיטרה המתין עד שהסערה תשי, ואז שלף מכיסו דף-נייר וקרא רשימה של 30 בני מעגן-מיכאל, שבידי המישי טרה ראיות לכך שהם צרכני ומעשני סמים. הוא לא חידש דבר לחברי הקיבוץ. הם ידעו על כך. החידוש היחידי היה, שהסוד הקיבוצי דלף.

הקיבוץ הזמין מיטרה

יש אולי מיספר מועט של קיבוצים שבהם לא התגלה חשיש. קצין-מיטרה

סמים בקיבוץ

קיבוץ אחר של השומר-הצעיר — יד-מרדכי — לנסות ולפתור את בעיית הסמים שלהם בעצמם. קיבוץ זה, הקרוי על שם מפקד מרד גטו-וארשה, מרדכי אנילביץ, ישוץ בסמים. רבים נגועים בכך. ראשי הקיבוץ, הנמצא על כביש אשקלון-עזה, החלו בפעילות הסברתית ובהטלת עונשים על חברי-קיבוץ ובני-קיבוץ שנתפסו כשר-ברשות חשיש. אולם פעילות זו לא הרי עילה וועדת-הסמים שהקים המשק הרימה ידיה בכניעה. המצב כה חמור, עד שי חברי-קיבוץ דנים, בימים אלה, בכוונה לסגור את המוסד החינוכי, אולם גם ביד-מרדכי יודעים, שצעדים פשוטים כאלה לא יעזרו להתגבר על נגע הסמים.

גם כתבי אישום

המיטרה חסרת-אונים בכל הנוגע ל-הסמים בקיבוצים. פעמים רבות מוזמנת המיטרה לקיבוצים, עליידי מזכיר-המשק

בכיר, העוסק בין היתר גם בנושא זה אמר השבוע: „אין כימעט קיבוץ בארץ שבו לא מעשנים, לפחות חשיש. אבל ל-מיטרה אין כימעט דרך להגיע אל בני-המשק המעשנים.“ דובר מיטרת ישראל, העיתונאי סג'ניצב אריה ארד, נמנע מ-להפגיש את העולם הזה עם אנשי-מיטרה העוסקים בעניין הסמים בקיבוצים.

הסביר אחד: „אנו עוסקים כעת בחקירה רצינית מאד של נושא זה. לא הייתי רוצה לירות מן המותן. כשתסתיים החקירה, נהיה מוכנים למסור את העובדות המלאות.“ אולם רק מעט מאד קיבוצנים מוכנים להודות, כי אצלם במשק מעשנים סמים. בדרך כלל משתדלים הקיבוצים להרחיק את המיטרה משערי המשק ולנסות לפ-תור את הבעיה בכוחות עצמם. „זה לא עניין של המיטרה.“ הם אומרים. קיבוץ יוצא מן הכלל מבחינה זו הוא קיבוץ כפר-מנחם, אף הוא של השומר-הצעיר, השוכן כשמונה קילומטרים מקריית-מלאכי. חברי-המשק הבינו, כי העישון הפך למגיפה של ממש. הם חששו לגורל הבנים ולגורל ה-

הקיבוץ. הוא מכר למתנדבים, והם לא שייכים אלינו. אם הוא לא היה מוכר להם, מישהו אחר היה מוכר להם.“ יתכן כי הסלחנות של חברי יחיעם היא פתח להתדרדרות מסוכנת. הביקור הבא של האסקורטים המיטרתיים ביחיעם, הביא עמו גילוי נוסף. הודעה שקיבוצנים מעשנים רק סמים קלים, כחשיש ומרי-חואנה בלבד, התבדתה. חבר משק, חייל בשרות-סדיר, נתפס כשברשותו אפולות של מורפיום. בחקירתו הודה כי גנב את המורפיום מן המרפאה הצבאית ביחידה שבה שרת, וכי התכוון למכור אותו לחברי-משק צעירים.

שוש מכוניות אסקורט לבנות נכנסו בשערי קיבוץ יחיעם בגליל-העליון-המערבי. חברי-המשק, שהבחינו בהן, ידעו כי המכוניות הן מכוניות-מיטרה מוסוות, וכי בתוכן יושבים שוטרים. אולם חברי-המשק לא היו מתאגים. הם חשבו, כי מגמת פני השוטרים היא לעבר חדרי-ה-מתנדבים מחוץ-לארץ. „עוד פעם העניין של הסמים“ פלט אחד מהם. אולם השוטרים לבושי האזרחית, שירדו מהמכוניות, לא פנו לעבר הצריפים שבהם גרו המתנדבים — אותם צעירים הבאים מחוץ-לארץ, לעבוד בקיבוץ ולתור בארץ. הם פנו ישר לעבר מיקבץ המיבנים שם התגוררו בנייה-המשק.

גם אותו חייל, ששחרר בינתיים מ-צה"ל, הוא חבר בקיבוץ יחיעם. אומרת מי שהיתה בת כיתתו: „אסור להזכיר לו את המיקרה.“ תופעת עישון הסמים הפכה מכת הי קיבוצים. אנשי-מיטרה מאמינים, כי אין כימעט קיבוץ שבו אין מעשנים סמים. במרבית הקיבוצים, בעיקר של השומר-הצעיר, הוקמו ועדות-סמים, הנעזרות ב-פסיכולוגים ובמומחים אחרים, כדי לנסות ולשחרר את הקיבוץ מהנגע המאיים.

מרבית העצורים שוחררו כעבור כמה שעות. אחרי שנחקרו במיטרת נהריה, רק אחד, חברי-קיבוץ, נותר במעצר. על-פי המידע שהיה בידי המיטרה, היה אותו צעיר לא רק משתמש-בסמים אלא גם סוחר בהם. בעגה המיטרתית — „פוסר“, תחלה הכחיש אותו חברי-משק את הכל, אולם כאשר הובאו לפניו ראיות חזקות, הודה הקיבוצניק הצעיר באשמה.

הצעיר שעשה היסטוריה, קיבוצניק הי-ראשון שעסק בסחר-סמים, הוא כיום חבר מנהיגנין בקיבוץ יחיעם. בעיני חברי-המשק, הוא בן המישפחה הגדולה של חברי הקיבוץ, ועל כן, גם אם הוא סוחר, יש לגונן עליו.

גם סמים קשים

סימרה צעירה מיחיעם: „הוא לא נגע באבריה-המשק. הוא לא מכר לחברי-המשק, הם לא היו צריכים אותו. המחיר ים שלו גם היו יקרים מדי בשביל חברי-

אקור שני: הצבא

ותיקי הקיבוצים רואים בשרות הצבאי של בני הקיבוצים את אחד המקורות למגיפה שפשתה בקיבוצים — מגיפת הסמים. צעירים החוזרים מהשרות הצבאי, שם נטלו סמים, מפיצים את נוהג עישון הסמים בין חבריהם במשק.

קצין-המיטרה סיפר לחברי המשק, שי-על-פי מקורות-מידע של המיטרה, בני הנוער במעגן-מיכאל מעשנים סמים. הי תגובות של חברי-המשק היו חיפיות. „אצלנו לא מעשנים סמים! הילדים שלנו לא כאלה!“